ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ

ΟΠΩΣ ΓΡΑΦΕΙ ἀνταποκριτὴς ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος ἀπο τὸ Λονδῖνον, ἡ μεγαλυτέρα χαρτοπαικτικὴ λέσχη τοῦ Λονδίνου ἀνήκει εἰς ἕνα κοσμικώτατον κατὰ τὰ λοιπὰ κύριον τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης, τὸν Ἕλληνα κ. Φρίξον Δημητρίου, ποὺ μὲ τὴν ψυχραιμότεραν ἀρχοντιὰ ἠμπορεῖ νὰ χάνῃ ἢ νὰ κερδίζῃ χιλιάδας λιρῶν, χωρὶς νὰ χάνῃ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὴν ψυχραιμίαν του. Κατάγεται οὗτος ἀπὸ τὴν Κύπρον, εἶναι ἡλικίας 43 ἐτῶν, διετήρει δὲ κάποτε εἰς τὴν Ἑλλάδα κατάστημα ἀποικιακῶν, ἐγκατασταθεὶς εἰς τὴν Ἀγγλίαν διὰ νὰ σπουδάσῃ τὰ παιδιά του. Πάντως, σήμερα εἶναι ἰδιοκτήτης πολλῶν ἱστιατορίων καὶ χαρτοπαικτικῶν λεσχῶν εἰς τὴν ἀγγλικὴν πρωτεύουσαν.

Ὑποθέτω, ὅτι ἀπὸ τὰ ἱστιατόρια ἐξεκίνησε διὰ νὰ εἶναι σήμερον ὅ,τι εἶναι. Ἀπέκτησε τὸ πρῶτον ἱστιατόριον καὶ αὐτὸ ἔφερε τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον καὶ τὸ τέταρτον. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι οἱ Κύπριοι ὡς ἱστιάτορες εἶναι ἰδαιμόνιοι, ἴσως διότι οἱ περισσότεροι ἐξεκίνησαν ὡς γκαρσόνια. Ἔχουν παγίαν πελατείαν μεταξὺ τῶν εἰκοσιπέντε καὶ πλέον χιλιάδων Κυπρίων, ποὺ εἶναι ἐγκατεστημένοι εἰς τὸ Λονδῖνον, καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ποὺ θέλουν νὰ γευθοῦν ἕνα ἑλληνικὸν φαγητόν. Εἰς τὰ ἱστιατόριά των, ἐξ ἄλλου, συχνάζουν καὶ πολλοὶ Ἀνατολῖται παντοίας ἐθνικῆς προελεύσεως, ποὺ θέλουν νὰ φάγουν κάτι ποὺ νὰ ἐνθυμίζῃ τὴν ἐθνικήν των κουζίνα. Εἰς τὰ πρῶτα δὲ μεταπολεμικὰ χρόνια, ποὺ ἴσχυαν πολλοὶ περιορισμοί, μόνον εἰς τὰ κυπριακὰ ἱστιατόρια εὕρισκε κανεὶς ἐπαρκὲς ψωμί καὶ ἄλλα εἴδη ποὺ ἡ ἀγγλικὴ προσήλωσις εἰς τὰς ἀστυνομικὰς καὶ ἀγορανομικὰς διατάξεις δὲν ἐπέτρεπε νὰ εὑρίσκωνται εἰς τὰ καθαρῶς ἀγγλικὰ ἱστιατόρια. Ἐνθυμοῦμαι πάντοτε, ἀπὸ τὴν πρώτην φορὰν ποὺ πῆγα στὴν Ἀγγλία καὶ δὲν εἶχα συνηθίσει νὰ τρώγω χωρὶς μπόλικο ψωμί, ὅτι ἀντελήφθη τὴν παρέα μας ἕνας σερβιτόρος καὶ ἔφερε ἕνα...ὁλόκληρο καλάθι μὲ ψωμιά. «Φᾶτε, πατριωτάκια, καὶ δὲν χρεώνονται!», εἶπε. Ἦτο Κύπριος. Καὶ μᾶς ἔνιωθε.

□

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ καὶ ἄλλας ἑλληνικὰς πόλεις ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του ἕνα πρᾶσινον λεωφορεῖον, προκαλοῦν ζωηροτάτην περιέργειαν. Ὅπως ἀπεδείχθη, εἶναι λεωφορεῖον προερχόμενον ἀπὸ τὴν Νοτιοσλαβίαν, μὲ ἐπιβάτας ἐπισκέπτας ἀπὸ τὴν γείτονα χώραν. Ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα δὲν πρέπει νὰ προκαλῇ περιέργειαν, διότι παρόμοια λεωφορεῖα ὑπῆρξαν ἄλλοτε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, κατὰ περίεργον ὅμως τρόπον πολὺ γρήγορα ἀπεσύρθησαν τῆς κυκλοφορίας. Δὲν ἐνεκλιματίσθη τὸ μεταφορικὸν τοῦτο εἶδος, ἴσως διότι οἱ δρόμοι τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἦσαν κατάλληλοι, ἴσως διότι καὶ τὸ κοινὸν τῶν ἑλληνικῶν πόλεων εἶναι κάπως διαφορετικόν, Λεωφορεῖα διώροφα ὑπάρχουν καὶ εἰς τὸ Λονδῖνον, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ τὸ ἐπιβατικὸν κοινὸν εἶναι πειθαρχικὸν καὶ ἐξ ἄλλου, τὰ λεωφορεῖα παραλαμβάνουν τόσους ἐπιβάτας ὅσαι καὶ αἱ θέσεις των.

Παρὰ ταῦτα, διώροφα μεταφορικὰ μέσα ὑπῆρξαν κάποτε εἰς τὴν ἑλληνικὴν πρωτεύουσαν. Ἦσαν τροχιοδρομικὰ ὀχήματα, ποὺ ἐκυκλοφόρουν κυρίως εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων καὶ ποὺ οἱ Ἀθηναῖοι τὰ εἶχαν ἐπονομάσει καραβάλους. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἔμειναν ἐν κυκλοφορίᾳ μέχρι τοῦ 1930, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, διὰ τοὺς ἰδίους, φαντάζομαι, λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους κατηργήθησαν καὶ τὰ διώροφα λεωφορεῖα. Ἀκολούθως ἐχρησιμοποιοῦντο οἱ καραβάλοι διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσι βλαβῶν εἰς τὰ ἐναέρια καλώδια τῶν τροχιοδρόμων. Ἔτσι διὰ μὲν τοὺς νέους τὸ διώροφον τοῦτο λεωφορεῖον ὑπῆρξε «πρωτόφαντον» εἶδος, διὰ δὲ τοὺς παλαιοτέρους μακρινὴ ἀνάμνησις.

□

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ἀκόμη φορὰν ὁ ἔρως ἀνεδείχθη νικητής, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ἀληθινὸς ὁ στίχος τοῦ ἀρχαίου λυρικοῦ: «Ἔρως ἀνίκατε μάχαν». Ἡ ἱστορία ἤρχισεν εἰς τὸ ἀνατολικὸν Βερολῖνον. Ἐκεῖ ὁ 25ετὴς Πέρσης Χουσεὶν Λατσούφ, σπουδαστὴς τοῦ Πολυτεχνείου τοῦ Δυτικοῦ Βερολίνου, ἐγνώρισε κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς ἐπισκέψεώς του εἰς τὸ ἀνατολικὸν Βερολῖνον, τὴν 20ετίδα νοσοκόμον Ἕλεν. Οἱ δύο νέοι ἠσθάνθησαν ἀκαταμάχητον ἕλξιν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον καὶ ὁ Πέρσης σπουδαστὴς ἀπεφάσισε νὰ βοηθήσῃ τὴν Ἕλεν νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὸ παραπέτασμα, μέσῳ Αὐστρίας. Κατέστρωσαν τὰ σχέδιά των ἐπιμελῶς καὶ ἡ Ἕλεν σύμφωνα μὲ αὐτά, ἔλαβε διαβατήριον περιηγητρίας διὰ τὴν Τσεχοσλοβακίαν. Συνηντήθησαν εἰς τὴν Πράγαν, ὅπου ἡ Ἕλεν ἐπεβιβάσθη τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ Λατσούφ, ὁ ὁποῖος ἔλαβε κατεύθυνσιν πρὸς τὰ τσεχοαυστριακὰ σύνορα. Ὅταν ἀπέιχαν ὀλίγα χιλιόμετρα, ἡ Ἕλεν ἐκρύβη εἰς εἰδικὴν θέσιν, ποὺ εἶχεν ἑτοιμάσει ὁ Πέρσης σπουδαστὴς εἰς τὸ αὐτοκίνητόν του, μεταξὺ τοῦ πόρ μπαγκάζ καὶ τῶν ὀπισθίων καθισμάτων. Οἱ φρουροὶ κατὰ τὸν ἔλεγχον τοῦ αὐτοκινήτου, ἤνοιξαν καὶ τὸ πόρ—μπαγκάζ, ἀλλὰ δὲν εἶδαν τὴν Ἕλεν εἰς τὴν κρύπτην της. Ἡ νοσοκόμος ἔμεινε εἰς αὐτὴν μέχρις ὅτου τὸ αὐτοκίνητον τοῦ Πέρσου ἐπροχώρησεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Αὐστρίας, ὅπου ἀντίκρυσε μετὰ πολύωρον ἐκουσίαν φυλάκισιν τὸ φῶς καὶ μαζὶ τό φῶς τῆς ἐλευθερίας.

Ἔτσι εἰς τὰ τόσον συγκινητικὰ ἐπεισόδια τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, παρεμβαίνουν καὶ αὐτὰ τὰ ἐπεισόδια τοῦ ἔρωτος, ἐξ ἴσου ἐναγώνια καὶ τόσον ἀνθρώπινα.

Μὲ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλαι ἀπὸ τὸ παραπέτασμα ἠμπόρεσαν νὰ εὕρουν τὴν ἐλευθερίαν. Φαίνεται, ὅτι ἡ θεὰ Ἀφροδίτη, προστάτις τοῦ ἔρωτος, τοξεύει ὄχι μόνον τὰς καρδίας, ἀλλὰ καὶ τὰ μάτια τῶν φρουρῶν, ὥστε νὰ μὴ βλέπουν ὅσαν θὰ ἔπρεπε νὰ ἰδοῦν.

Ο ΣΥΜΠΟΛΙΤΗΣ

Εἰς μνήμην

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σπ. Λυκουργιώτη κατέθεσαν δραχ. 100, εἰς μνήμην τῆς ἀγαπημένης των θείας Αἰκατερίνης Κροντηρᾶ ὑπὲρ ἀγιογραφήσεως τοῦ ναοῦ Παντοκράτορος.

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ ΤΟΥ "ΚΛΕΦΤΗ ΤΩΝ ΡΟΔΑΚΙΝΩΝ,,

Η ΝΕΒΕΝΑ ΚΟΚΑΝΟΒΑ ὁμιλεῖ

διὰ τὸν βουλγαρικὸν κινηματογράφον

Τοῦ συνεργάτου μας κ. ΤΑΚΗ Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ. Ἡ «Ἑβδομάδα τοῦ Βουλγαρικοῦ Κινηματογράφου» εἶναι τὸ κύριο θέμα τῶν φιλοτέχνων ποὺ ἀθρόοι προσέρχονται στὸ «Ρὲξ» γιὰ νὰ ἰδοῦν καὶ κριτικάρουν τὰ δημιουργήματα τῆς βουλγαρικῆς κινηματογραφικῆς τέχνης. Καὶ ὅλοι ἐκφράζονται ἀνεπιφύλακτα γιὰ τὰ ἐπιτεύγματά της. Εἶναι θαυμαστὸ τὸ πῶς σὲ τόσο λίγο χρονικὸ διάστημα ἡ μεταπολεμικὴ Βουλγαρία κατόρθωσε νὰ ἀνεβάσῃ τόσο γοργὰ τὴν καλλιτεχνική της παραγωγή, σὲ ὑψηλὰ ἐπίπεδα, ὥστε πλέον ἀπὸ 30 ταινίες της, σὲ διεθνεῖς διαγωνισμοὺς νὰ ἔχουν τιμηθεῖ μὲ πρῶτα βραβεῖα. Ὁ «Κλέφτης τῶν ροδακίνων» καὶ τὸ «Δίλημμα τοῦ ἀνακριτῆ» ἐχειροκροτήθησαν ἐνθουσιωδῶς καὶ ἡ πρωταγωνίστρια Νεβένα Κοκάνοβα, ἀπεθεώθη κατὰ τὴν ἐμφάνισή της μετὰ τὸ τέλος τῆς προβολῆς.

Στὴ δεξίωση ποὺ ἔδωσε ἡ Βουλγαρικὴ πρεσβεία πρὸς τιμὴν τῶν Βουλγάρων καλλιτεχνῶν, μοῦ ἔδοθη ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ τὴν πανέμορφη παιδούλα τῶν 22 χρονῶν, ποὺ ὅλοι τὴν χαρακτήρισαν σὰν ἕνα θαυμαστὸ τριαντάφυλλο τῶν ξακουστῶν ροδώνων τῆς πατρίδας της. Καὶ ἐπειδὴ προβάλλονται καὶ στὴν Πάτρα οἱ βουλγαρικὲς ταινίες, τὴν παρεκάλεσα, ἐκ μέρους τῆς «Ἡμέρας τῶν Πατρῶν» νὰ δώσῃ πληροφορίες γιὰ τὴν κινηματογραφικὴ τέχνη τῆς πατρίδας της.

Καὶ πρόσχαρα μοῦ ἀπάντησε:

«Ἡ κυβέρνησίς μας, μὲ τὴν πίστη, ὅτι ἡ τέχνη ἐξυψώνει τὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο τοῦ λαοῦ, καταβάλλει τεράστια ποσὰ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι τὸ 1944 ὑπῆρχαν στη Βουλγαρία 126 κινηματογραφικὲς αἴθουσες στὶς πόλεις καὶ 39 στὶς μικρότερες. Σήμερα λει τουργοῦν 2.580 κινηματογραφικὲς αἴθουσες σκορπισμένες στὶς πόλεις καὶ πρὸ παντὸς στὰ χωριά. Ἔτσι σήμερα οἱ θεατὲς ὑπερβαίνουν τὰ 122.000.000, ἐνῶ προπολεμικὰ μόλις ἔφθαναν τὰ 15.000.000 τὸ χρόνο. Προβάλλονται ταινίες ποιότητος καὶ ὄχι μόνον βουλγαρικὲς ἢ τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς παγκόσμιας παραγωγῆς. Ἡ ὑφηλὴ τέχνη ποὺ ἐξυψώνει τὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο τοῦ ἀνθρώπου στὰ εὐγενικὰ ἰδεώδη τῆς ἀγάπης, τῆς φιλίας, τοῦ ἀλληλοσεβασμοῦ καὶ τῆς ὁμορφιᾶς τῆς ζωῆς εἶναι εὐπροσδέκτη στὴν πατρίδα μας. Ἔχουμε ἐργοστάσιο κατασκευῆς κινηματογραφικῶν μηχανημάτων καὶ ταινιῶν καὶ κάνουμε ἐξαγωγὲς στὸ ἐξωτερικό. Ἔχουμε στὴ Σόφια τὸ «Ἐθνικὸ Κινηματογραφικὸ Κέντρο» ζηλευτὸ γιὰ τὴν ὀργάνωσή του καὶ τὴν ποιότητα τῆς ἐργασίας του. Ἀκόμη τρία μεγάλα ἀνεξάρτητα εἰδικὰ στούντια ἐξοπλισμένα μὲ τὰ τελειότερα μηχανήματα ὥστε ἡ παραγωγή τους νὰ εἶναι ἀρίστη. Οἱ σκηνοθέτες, οἱ σκηνογράφοι καὶ οἱ ὀπερατέρ μας ἔχουν σπουδάσει, μὲ εἰδικὲς ὑποτροφίες σὲ ἀνώτατες εὐρωπαϊκὲς σχολές. Τὰ ταλέντα προωθοῦνται γιὰ τὴν τελειοποίησή τους. Ἔτσι μπορῶ ἀδίσταχτα νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι, μὲ τὰ πλουσιοπαρόχως παρεχόμενα μέσα διαρκῶς ἀνεβαίνουμε

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Τοῦ Θεολόγου Καθηγητοῦ κ. Β. ΚΟΚΑΛΙΑΡΗ

Ὁ ρόλος τῆς γυναίκας

«Ἠγόρασαν ἀρώματα... καὶ λίαν πρωῒ ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον».

Ὅλην τὴν νύκτα ἀγρυπνοῦν μὲ τὴν ψυχὴν πλημμυρισμένην ἀπὸ ἀγωνίαν καὶ πόνον αἱ Ἅγιαι γυναῖκες, αἱ Μυροφόροι. Δὲν θέλουν νὰ ἀφήσουν τὸν λατρευτόν των Διδάσκαλον, χωρὶς νὰ ὁλοκληρώσουν τὸ πρὸς Αὐτὸν ὕστατο χρέος τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ὁ Κύριος ἀμείβει τὴν ἀφοσίωσίν των. Τὰς ἀξιώνει καὶ ἀκούσουν ἀπὸ τὸ ἀγγελικὸν στόμα, αὐταὶ πρῶται, τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα τῆς Ἀναστάσεως.

Πόσους δὲν συγκινεῖ τὸ θάρρος, ἡ τόλμη καὶ ἡ πίστις τῶν Ἁγίων αὐτῶν γυναικῶν; Πόσα δὲν μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ ἡ λεπτὴ καὶ εὐαίσθητη γυναικεία ψυχή, ὅταν ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν ἀκένωτον πηγὴν τῆς ζωῆς τὸν Χριστόν. Πολλὰ ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν διὰ τὸν ρόλον τῆς γυναικὸς στὴν κοινωνίαν. Ὕμνοι ἐτονίσθησαν ἀλλὰ καὶ κατηγορίαι διετυπώθησαν κατὰ κοιρούς.

Μὲ ποῖα ὅπλα θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἐφωδιασμένη ἡ σύγχρονη γυναῖκα διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν μεγάλην της ἀποστολήν; Εἰς αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἔρχεται ἡ ὀλιγόλεπτος αὐτὴ ὁμιλία νὰ ἀπαντήσῃ ἐν συντομίᾳ.

Ἡ ἀγάπη της εἶναι τὸ πρῶτον ὅπλον. Εἶναι τὸ θεμελιῶδες στοιχεῖον της. Κυττάξατέ την. Μὲ πρόσωπον χλωμὸν ἀπὸ τὴν ἀϋπνίαν κάθεται εἰς τὴν μηχανήν, εἰς τὸ γραφεῖον, εἰς τὸ ἐργαστήριον καὶ ἐργάζεται χωρὶς διακοπήν, διὰ νὰ συντηρήσῃ τὰ ὀρφανὰ ἀδελφάκια της, τὰ ὁποῖα εὑρίσκουν εἰς τὸ πρόσωπόν της τὴν στοργὴν τῶν γονέων. ποὺ τοὺς ἐπῆρεν ὁ θάνατος. Τί τῆς δίδει τὴν δύναμιν σ' αὐτὸ τὸ σκληρόν της καθῆκον; Ἡ ἀγάπη. Ἔξω ὁ κόσμος διασκεδάζει καὶ τρέχει εἰς τὴν ἐξοχήν, εἰς τοὺς χορούς, εἰς τὰ θεάματα. Ποιὰ εἶναι ὅμως αὐτή, ποὺ σκυμμένη εἰς τὴν κούνια τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, τὸ περιποιεῖται, τὸ ἐναγκαλίζεται, μιλάει τρυφερὰ μαζί του; Καὶ ποιὰ εἶναι ἐκείνη ἡ ψυχή, ποὺ γονατιστὴ προσεύχεται στὸ κρεββάτι τοῦ ἀρρώστου; Εἶναι μεσάνυχτα. Ὅλοι κοιμοῦνται. Ἡ ἀναμμένη κανδήλα μόνον καὶ ἡ γυναῖκα ἀγρυπνοῦν. Εἶναι ἡ μητέρα, ἡ ζωντανὴ κανδήλα, ποὺ φωτίζει μὲ τὸ λάδι τῆς ἀγάπης τοὺς γύρω. Ποιὸς ἀντίκρυσε τὴν ἀγάπη αὐτὴ καὶ ἡ καρδιά του ἔμεινεν ἀσυγκίνητη. Στὴν ὁλόθερμη ἱκεσία μιᾶς ψυχῆς ποὺ κρατᾶ τὴν ἀγάπη γιὰ ὅπλο, στὰ δάκρυα τὰ φλογερὰ μιᾶς μητέρας, ποὺ χύνονταν στὰ πόδια τοῦ παιδιοῦ της μπροστά, σπάνια ἔμειναν οἱ βράχοι χωρὶς νὰ ἀνοίξουν σχισμές.

Παρθένες, σύζυγοι, μητέρες. Διατηρήσατε μέσα εἰς τὴν καρδιά σας τοὺς ὡραίους χυμοὺς τῆς ἀγάπης. Διατηρήσατέ την ἁγίαν. Μὴ τὴν ρίπτετε εἰς τὴν λάσπην. Ἂς μὴν τὴν ἐγγίσῃ τὸ βέβηλο χέρι τοῦ διαβόλου. Τότε γίνεται τορπίλλη, ποὺ ἀνατινάσσει τὴν ἀγνότητα, ποὺ διαλύει οἰκογενείας, ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὸ ὄνειδος καὶ τὴν καταστροφήν. Ἡ ἀγάπη σας δὲν εἶναι διὰ τὴν ἁμαρτίαν. Εἶναι διὰ τὴν ἀρετήν. Δὲν ἔχετε θέσιν εἰς τοὺς τόπους, ὅπου φθείρεται ἡ δύναμίς σας. Σκύψατε μὲ στοργὴν εἰς τὸν πονεμένον, ἐπισκεφθῆτε σωματικὰς καὶ ψυχικὰς πληγὰς τῶν τραυματισμένων· ἡγηθῆτε προνοίας καὶ ἠθικῆς ἐξυγιάνσεως. Ἐκεῖ εἶναι ἡ θέσις σας. Εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀγάπης, ὅπου καίει ὁ λιβανωτὸς τῆς θυσίας.

Μετὰ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τὸ δεύτερον ὅπλον τῆς γυναικὸς εἶναι ἡ ἀγνότης. Κυττάξατε τὶς Μυροφόρες. Ὅλος ὁ χείμαρρος τῆς ἀγάπης των μετουσιώνεται σὲ ἀγνότητα, σὲ ἁγιότητα. Ἀπὸ πλάνην μερικοὶ ἐταύτισαν τὴν Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν μὲ τὴν ἁμαρτωλὴν γυναῖκα τοῦ Εὐαγγελίου. Τὰ ἑπτὰ δαιμόνια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ Κύριος τὴν ἀπηλλάγη θέρωσεν, ἐφανέρωναν σωματικὴν ἀσθένειαν καὶ ὄχι ἠθικήν. Αἱ Μυροφόροι ὑπῆρξαν πρότυπα ἁγίου βίου καὶ ἀμώμου.

Στρέψατε ἔπειτα τὸν νοῦν σας πρὸς τὴν Πάναγνον Κόρην. Εἶναι ἡ «Κεχαριτωμένη ἡ «ἐν γυναιξὶ εὐλογημένη ὕπαρξις». Ἡ ἁγιότης της τὴν ἀνέδειξε Μητέρα τοῦ Χριστοῦ σκεῦος ἐκλογῆς τοῦ Θεοῦ. Ὡμοιάσατε λοιπὸν πρὸς τὴν Θεοτόκον. Διατηρήσατε τὴν ἁγνότητά σας. Ὁ Θεὸς ἔβαλε τὸ φυσικὸν ἐρύθημα ποὺ πορφυρώνει τὸ γυναικεῖον πρόσωπον, ἀκριβῶς διὰ νὰ προασπίζῃ τὸν πολύτιμον θησαυρὸν τῆς γυναικείας ἁγνότητος.

Ἔχασε τὴν αἰδὼ ἡ γυναῖκα; Μετεβλήθη ἀμέσως εἰς πρόσωπον δείας. Ἔχασε συγχρόνως καὶ τὸ στέμμα τῆς τιμιότητος. Εἶναι τὸ λευκὸ χιόνι, ποὺ τὸ κατεπάτησαν λασπωμένα πόδια.

Γυνεῖκες. Μείνατε ἐκεῖ ποὺ σᾶς ἔβαλεν ὁ Θεός. Εἰς τὸ ἀνθοδοχεῖον σᾶς ἔβαλε διὰ νὰ εὐωδιάζετε μὲ τὸ ψυχικὸν ἄρωμα. Νὰ στολίζετε τὴν οἰκογένειαν μὲ τὰ χαρίσματα καὶ τὰς ἀρετάς σας.

Τέλος τὸ τρίτον ὅπλον εἶναι ἡ σύνεσις καὶ ἡ νοικοκυρωσύνη. Βασίλισσαν τὴν θέλει ὁ Θεὸς τὴν γυναῖκα. Αὐτὴ νὰ κυβερνᾶ τὸ σπίτι. Καὶ ὅταν κυβερνᾶ τὴν οἰκογένειαν, εἶναι ὡσὰν νὰ κυβερνᾶ τὴν κοινωνίαν. Ὅ,τι καλὸν ἔχομε, τὸ ὀφείλομεν κυρίως εἰς τὶς μητέρες μας. Αὐτὴ κρατάει τὸ μέλλον μας στὰ χέρια της. Αὐτὴ τὸ κατευθύνει. Εἶναι καλὴ καὶ συνετή; Μᾶς ἑτοιμάζει εὐτυχίαν. Εἶναι ἐπιπολαία καὶ ἀπρόσεκτη; Ἑτοιμάζει τὴν καταστροφήν μας. Μόνον ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἠμπορεῖ τότε νὰ μᾶς σώσῃ. Μὲ σεβασμὸν ἡ ἱστορία ἀναφέρει τὸ ὄνομα τῆς Πηνελόπης, τῆς Ἀνδρομάχης, τῆς Κορνηλίας τῶν Γράκχων, τῆς Νόνας, τῆς Ἀνθούσης, τῆς Μόνικας καὶ τῶν ἄλλων ὑποδειγματικῶν συζύγων καὶ μητέρων. Μὲ ἀποτροπιασμὸν σημειώνει τὰ ὀνόματα τῆς Μηδείας, τῆς Κλυταιμνήστρας, τῆς Ἡρωδιάδος καὶ ἄλλων τοιούτων.

Ὁ ρόλος σας ὦ γυναικεῖαι ψυχαί, εἶναι εἰς τὸ μέγα προνόμιον τῆς μητρότητος. Μὴ παρασύρεσθε ἀπὸ τὰ νοσηρὰ κηρύγματα τοῦ φεμινισμοῦ καὶ τῆς χειραφετήσεως. Ἡ χριστιανικὴ κοινωνία ἀναγνωρίζει τὰ δίκαιά σας. Σᾶς τιμᾶ καὶ θὰ σᾶς τιμήσῃ περισσότερον. Μᾶς εἶσθε ἡ ἀκτηρία εἰς τὴν ζωήν. Μὴ συμφύρεσθε μὲ τὴν ἁμαρτίαν, ὅπου κινδυνεύει ἡ ψυχή σας. Στολίσατε τὸ σπίτι σας μὲ τὴν πνοήν σας. Ἐπιδοθῆτε στὸ νοικοκυριό σας. Μὴ συναγωνίζεσθε παντοῦ τὸν ἄνδρα. Ἀλλοῦ εἶναι ἡ θέσις σας. Τὰ ἐξωτερικὰ μεταβάλλονται καὶ χάνονται. Καὶ τὰ μεταξωτὰ καὶ τὰ περιδέραια καὶ ἡ ὡραιότης καὶ ἡ νεότης καὶ τί μένει τότε; Ἡ ψυχὴ μὲ τὸν θησαυρόν της. Τί θὰ εἶναι ἄραγε;

Εἰς μνήμην

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σπ. Λυκουργιώτη κατέθεσαν δραχ. 100, εἰς μνήμην τῆς ἀγαπημένης των θείας Αἰκατερίνης Κροντηρᾶ ὑπὲρ ἀγιογραφήσεως τοῦ ναοῦ Παντοκράτορος.

GENEVIEVE FOSTER

Τὸν καιρὸ τοῦ ΑΒΡΑΑΜ ΛΙΝΚΟΛΝ

1809 · 1865

10ον

Ἧττες τῶν Ἄγγλων στὴν Ἀμερικὴ καὶ σύναψη εἰρήνης

Ὑστερα ἀπὸ τὴ συμφορὰ τοῦ Ναπολέοντος στὴ Ρωσσία, ἡ Ἀγγλία ἔμενε ἐλεύθερη νὰ στρέψῃ τὴν προσοχή της στὸν πόλεμο μὲ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Οἱ δυνάμεις ποὺ δὲν χρειαζόντουσαν πιὰ στὴν Εὐρώπη στάλθηκαν στὴ Βόρειο Ἀμερική, ἐνῶ ταυτόχρονα ἀντιπροσωπεῖες ἀπ' τὶς δυὸ χῶρες ἄρχισαν νὰ διαπραγματεύονται στὴν Ὁλλανδία τὴ σύναψη εἰρήνης.

Ὡστόσο οἱ Ἄγγλοι ἑτοιμάστηκαν σύντομα γιὰ μιὰ ἀπόβαση στὸ Μέρυλαντ. Ἔτσι, μιὰ μέρα τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1814, ὁ πρόεδρος Μάντισον εἰδοποιήθηκε πὼς ὁ ἐχθρικὸς στόλος εἶχε προχωρήσει βαθεὰ στὸν κόλπο Τσέζαπηκ κι' ἕνα σῶμα Ἐγγλέζων βάδιζε κατὰ τῆς Οὐάσιγκτων.

Μέσ' στὴν ἀναστάτωση καὶ τὴ διασύνη ὀργανώθηκε κάποια πρόχειρη ἄμυνα, μὰ οἱ Ἄγγλοι φανήκανε πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅ,τι τοὺς περιμένανε καὶ μόλις πρόφτασαν νὰ φύγουν οἱ ἐπίσημοι ἀπ' τὴν πόλη.

Οἱ Ἄγγλοι μπήκανε στὴν Οὐάσιγκτον καὶ τραβήξανε γραμμὴ γιὰ τὴν κατοικία τοῦ προέδρου, ὅπου βάλανε φωτιὰ στὸ κτίριο. Ἡ φωτιὰ μεταδόθηκε στὴν πόλι καὶ τὴν ἔκαψε σχεδὸν ὅλη. Σὲ λίγο, ἡ ἀγγλικὴ δύναμη ἔφυγε κι ὁ Πρόεδρος μὲ τοὺς ὑπαλλήλους ξαναγύρισε στὴν Οὐάσιγκτον. Οἱ ἐξωτερικοὶ τοῖχοι τοῦ προεδρικοῦ μεγάρου στέκανε γεροί, ἀλλ' οἱ πέτρες ἦταν τόσο καπνισμενες ποὺ ἔπρεπε νὰ μπογιατισθοῦν καλὰ ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἐβάφηκαν ἄσπρες, κάτασπρες. Ἔτσι, ἀρχίνησαν ἀπὸ τότε οἱ ντόπιοι νὰ λένε τὸ κτίριο ποὺ στέγαζε τὸν πρόεδρο Λευκὸ Οἶκο, ὅπως ἐπικρατεῖ καὶ σήμερα νὰ λέγεται ἐπίσημα ἡ κατοικία του στὴν Οὐάσιγκτον.

Ὕστερα ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς Βαλτιμόρης, μὰ τὸ φρούριό της ἄντεξε στὸν βομβαρδισμὸ τῶν ἐγγλέζικων πολεμικῶν. Καὶ τότε, καμαρώνοντας τὴν ἀμερικανικὴ σημαία μὲ τ' ἀστέρια, ἔγραψε ὁ Φράνσις Σκότ—Κέϋ τὸ ποίημα ποὺ θὰ γινόταν ἀργότερα ὁ ἐθνικὸς ὕμνος τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκεῖ πρωτοτραγουδήθηκε ἀπὸ τοὺς ὑπερασπιστὲς τῆς Βαλτιμόρης τὸν Σεπτέμβρη τοῦ 1814, καθὼς ἔφευγε ἀπρακτος ὁ ἐχθρικὸς στόλος.

Τώρα, ὁ ἑπόμενος στόχος ἦτανε ἡ Νέα Ὀρλεάνη. Αὐτὴ σώθηκε ἀπ' τὸν στρατηγὸ Ἀντριου Τζάκσον, ποὺ διέταξε γενικὴ ἐπιστράτευση κι' ὀργάνωσε τὴν ἄμυνα μὲ νεῦρα καὶ σταθερὴ ἀπόφαση. Ὁ Τζάκσον ἔδωσε ὅπλα σ' ὅλους, ἀκόμα καὶ στοὺς φυλακισμένους, στοὺς δούλους, στοὺς νέγρους καὶ φώναξε ὅσους μπόρεσε, ὡς καὶ πειρατές, γιὰ τὴν ὀχύρωση τῆς πόλης καὶ τὴν συγκέντρωση ἐφοδίων.

Τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1814, οἱ Ἄγγλοι κάνανε ἀπόβαση. Ἡ μάχη δόθηκε στὶς 8 Ἰανουαρίου 1815 καὶ τέλειωσε μὲ περίλαμπρη νίκη τῶν Ἀμερικανῶν. Στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχε ὑπογραφεῖ στὴν Ὁλλανδία, στὶς 24 Δεκεμβρίου 1814, τὸ σύμφωνο τῆς εἰρήνης μεταξὺ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν· γιὰ νὰ φτάσῃ ὅμως τότε μιὰ εἴδηση ἀπὸ τὴν Εὐρώπη στὸ Νέο Κόσμο χρειαζότανε κι' ἕνα μῆνα καμμιὰ φορά!

Καὶ στὴ στεριὰ μὲ τὴν ἴδια σχεδὸν καθυστέρηση μαθαίνανε τὶς εἰδήσεις. Γι' αὐτὸ ὥσπου νὰ πληροφορηθοῦνε, στὸ Χάρτφορτ τοῦ Κοννέκτικουτ, οἱ ὁπαδοὶ τῆς εἰρήνης πὼς ὁ πόλεμος εἶχε τελειώσει, λίγο ἔλειψε νὰ κάνουνε χωριστὸ κίνημα.

Ἔτσι λοιπὸν τέλειωσε ὁ Ἀγγλοαμερικανικὸς πόλεμος τοῦ 1812, μιὰ καὶ δὲν ὑπῆρχε πιὰ αἰτία τοῦ πολέμου. Τώρα ποὺ εἶχε πέσει ὁ Ναπολέων, ἡ Ἀγγλία δὲν εἶχε πιὰ λόγο